# Responsabilitatea faţă de copii

## Responsabilitatea faţă de copii

Toţi părinţii credincioşi au dreptul de a se încrede în Dumnezeu în privinţa copiilor lor, dar au şi responsabilitatea de a-i creşte pentru Dumnezeu.

Ar fi culmea prostiei dacă un grădinar, care doreşte să tragă un pom pe un spalier, va aştepta până ce crengile pomului vor deveni bătrâne şi noduroase. Tot aşa este cea mai mare nebunie dacă ne lăsăm copiii ani de zile sub mâna formativă a satanei, a lumii şi a păcatului înainte de a lua în serios sarcina sfântă de a-i forma pentru Dumnezeu.

Responsabilitatea părintească

Harul lui Dumnezeu este suveran, iar copiii părinţilor credincioşi trebuie – ca toţi ceilalţi – „să se nască din nou“ înainte de a putea vedea sau intra în împărăţia lui Dumnezeu. Acest lucru este foarte clar explicat în Scriptură; pe de altă parte, Scriptura este foarte clară şi în privinţa obligaţiei părinţilor credincioşi de a-i creşte pe copiii lor „în disciplina şi sub mustrarea Domnului“ (Efeseni 6.4).

Într-adevăr, este foarte necesar să-i înconjurăm pe copiii noştri din primele clipe cu o atmosferă creştinească, să le permitem să respire aerul curat al noii creaţii, să le permitem să vadă în părinţii lor roada adevărată a vieţii duhovniceşti – adevărată temere de Dumnezeu, dragoste, bucurie, pace, curăţie, blândeţe, bunătate, abnegaţie, consideraţie faţă de alţii. Acestea exercită o influenţă puternică asupra firii modelabile a copilului, iar Duhul lui Dumnezeu vrea, cu siguranţă, să le folosească pentru a-i atrage inima spre Hristos, centrul şi izvorul tuturor acestor virtuţi minunate şi influenţe cereşti.

Pe de altă parte, cine poate aprecia urmările nefaste care se exercită asupra copiilor noştri din cauza inconsecvenţei noastre, din cauza eşecului, a proastei noastre dispoziţii, a egoismului, a asemănării cu lumea şi a iubirii de bani? Nici nu ne putem imagina cât de mult a contribuit infidelitatea părinţilor credincioşi la torentul de necredinţă, care creşte în jurul nostru într-o măsură înspăimântătoare.

S-ar putea, desigur, replica: în ciuda inconsecvenţei părinţilor lor, copiii sunt totuşi ei înşişi răspunzători. Într-o oarecare măsură poate fi aşa, dar ar fi ruşinos pentru noi, părinţii, dacă ne-am baricada în spatele responsabilităţii copiilor noştri pentru a ne scuza eşecul propriu.

Insuflarea duhului ascultării

În dragoste frăţească dorim să subliniem pentru toţi părinţii creştini cât de important este să le insuflăm copiilor noştri un duh al ascultării. Acesta lipseşte, din nefericire, în jurul nostru.

Dacă dintr-o afecţiune greşită sau din indiferenţă le permitem copiilor să meargă după voia lor proprie şi după moftul lor calea proprie, ei vor înainta treaptă de treaptă, cu o viteză înfricoşătoare, până îşi vor dispreţui părinţii, vor desconsidera autoritatea acestora, vor călca în picioare ordinea sfântă a lui Dumnezeu şi vor transforma cercul familial într-o scenă a neorânduielii.

Cred că nu mai trebuie să spun cât de groaznic este acest lucru şi cât de împotriva voii lui Dumnezeu! Părinţii trebuie să-şi atribuie vina. Dumnezeu a pus în mâinile părinţilor hăţurile conducerii şi nuiaua autorităţii, dar, dacă din indiferenţă dau drumul hăţurilor şi dintr-o afecţiune greşită sau din slăbiciune morală nu reuşesc să mânuiască nuiaua autorităţii, ne mai mirăm când copiii cresc în ateism pur? Cum ar putea fi altfel? Copiii sunt de regulă exact ceea ce facem din ei. Dacă sunt crescuţi pentru ascultare, vor fi ascultători; dacă sunt lăsaţi în voia lor proprie, rezultatul va fi corespunzător.

* * *

Copiii sunt ca nişte vase goale. Dacă nu le umplem noi, o va face diavolul. El le va umple cu otrava necredinţei moderne. Singurul antidot pentru asemănarea cu lumea şi pentru imoralitate este Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem răspunzători să le dăm acest cuvânt, dar nu vom fi niciodată capabili să-i umplem cu el dacă noi înşine nu bem din acest izvor. Daţi-le copiilor apa curată a Cuvântului! Aduceţi-i în rugăciune înaintea lui Hristos, iar El va transforma apa Cuvântului Său în vinul mântuirii Sale!